De belachchelyke minnaer; of de devote serenade

Christiaan Schaaf en Albertus Frese

bron
Christiaan Schaaf en Albertus Frese, *De belachchelyke minnaer; of de devote serenade*. Joan Blok, Den Haag 1737

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/scha003bela01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

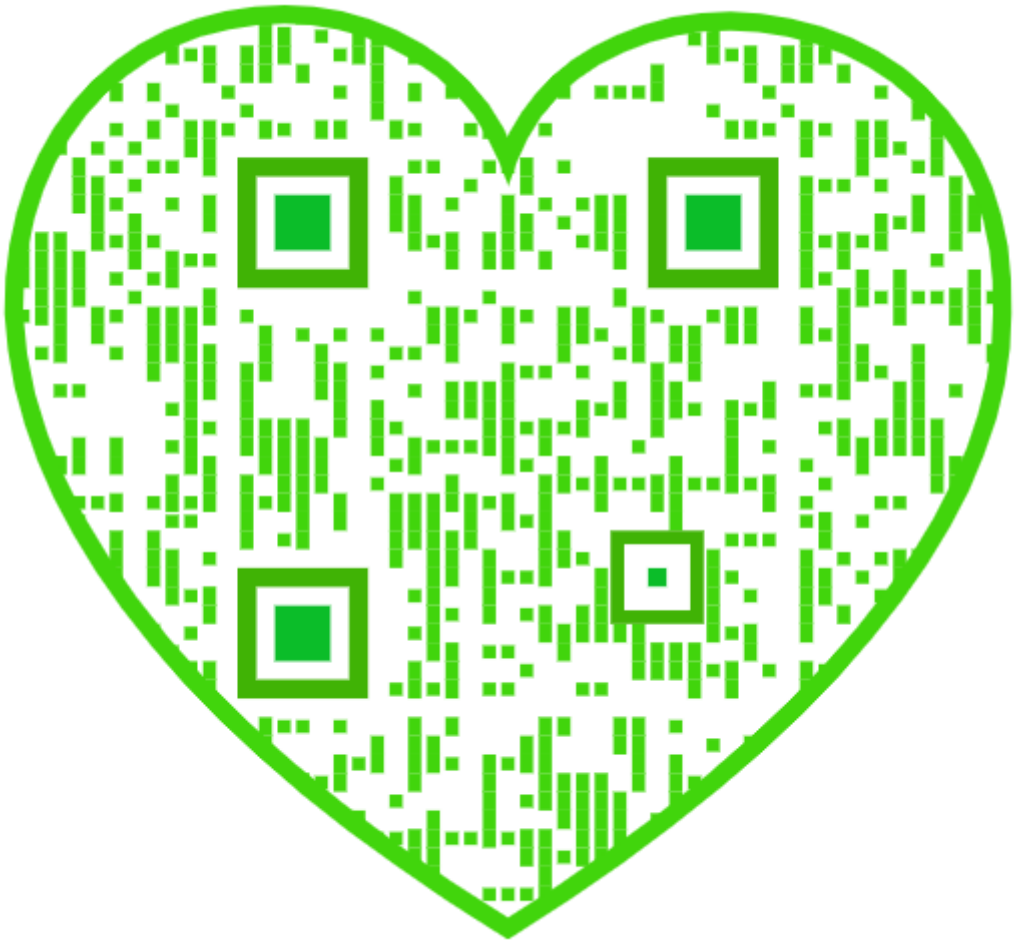

Aen onzen vriendt *monsieur* Jan van Hoven, *Beminnaer en Opbouwer der Tooneelpoëzy*.

Kunstminnaer van Parnas, in 't hoflyk 's Gravenhaeg',
Die met uw' wyzen raet, voor jaeren lang' gestaeg
Ons leide, als met uw hant; De dankbreerkentenisslen,
Die geen verbreeking van 't Genootschap uit kon wissen,
Betrachten Wy, daer 't nu het hoofd weêr boven haeld;
Hy heeft zyn plicht voldaan die end'lyk eens betaelt:
Dus gaet het Ons, en 't is ook billyk dat Wy toonen,
Hoe Wy uw' wyten raet met dankbaerheit beloonen.

Wel aen dan, brave Vriend! ontfangh Onze eerste vrucht,
Een vroeg- en teêr gewas, vermaekt u deze klucht,
't Aenmoedige Ons, eerlang een Eelder oost te plukken!
Bescherm dit met uw gunst,'t zal dan geen' vitter lukken
Het fel te, heeklen met een wuft en wilt gegeschreeu;
Daer Wy, beveiligt zynde in dees verbasterde eeu,
Dees' onzen Minnaer op uw' naem en faem zien streeven,
En u nogh Jaeren lang de hand als vrienden geeven.

Die wy zyn,

Onder de zinspreuke,

ARS SUPERAT FORTUNAM.

Berecht, aen den lezer.

ZI*e hier endelyk het eerste Onzer Tooneelstukken, dat, onder onze Zinspreuke, te voorschyn koomt*.

Het zal veele der Kunstbeminnaers en andere, verwonderen, dat Wy, die reets in den jaere MDCCXXXIII den grontslag tot dit ons Kunstgenootschap *gelegt hebben, met zynen opbou niet meer gevordert zyn; terwyl zommige Onzer Benyders geenzints nalaeten al om uitte strooien: als Onze Vergaderinge geheel vernietigt en gescheiden is*.

Om Ons by de eerste te verönt schuldigen en de laetste teffens eenigzints den mont te stoppen diend den Liefhebberen bekent te zyn: dat dit Kunstgenootschap *op den VIII Augustus van het genoemde jaer, door* Zes Leeden *opgereght wierd, met dat ooghmerk*,

om, na het voorbeeld van andere, voor en bÿ Onzen tyd opgereghte Kunstgenootschappen, de, reets van zoo veel brave schryvers en Dichters opgehoude Nederduitsche Tael-en Dichtkunde te beyveren en te onderschragen.

Zoo driftigh als die nutte oeffeningh in haeren aenvang voortgezet en behartight wierd, scheen zy ten eenemael, na verloop eenes jaers, te vervallen: wanneer zommige der gemelde Leeden, na den aert van het wufte jongelinghschap, al immers zoo haest hunnen onbedachten yver staekten, de Dichtoeffeningen verlieten en na andere, voor hun vermakelyker, tydkortingen streefde, als zy die scheenen begonnen te hebben. En gelyk het, *na het oud en waerachtigh spreekwoord*, met onwillige honden slegt haeze vangen is, *zoo moesten Wy* (*die uit deze Vergadering overbleven*) *onzes ondanks, stil zyn en weinigh wegh spoeden, ter tydt zigh eene bequaeme gelegenheit opdeed om weder het getal tot eene Vergaderingh te kunnen uitleveren, waer toe zich*

welverscheide Voorwerpen aenbooden, die Wy, nu eens geleerd zynde, om reden van de handt afweezen.

Thans dunkt het ons niet onöirbaer te zyn om eenige vooröordeelende Menschen, die alles, wat met hunne zinlykheit niet overëenstemt, meer uit onkunde en styfhoofdigheit, als verstand en ervarenheit, met de grootste walgh versmaeden, ja zelf verdoemlyk achten, in 't voorbygaen, als met den vinger aen ie wyzen: dat de Tooneel Poezy, daer zy den neus van opschorten, al veel nuttigheit in zich besluit, by zoo verre die met den Godtstdienst, Zeeden en t' Zamen-leving niet strydig zy. Wie onkent het, by voorbeeld, dat de Rederyk- of Toneel-speelen een groot middel tot het doorbreeken der Hervorminge zyn geweest; dat men, op de onfaelbaere blaederen, veele stukken en zelf geheele boeken, op eene zodanige wyze, geschikt vind? en wat áes meer is; 't geen voorlangh door de Hrn. Johannes Vollenhove, Arnold Moonen, Pieter Burman, Laurens Bake, en andere, wytluftigh betoogtis, na wiers

schriften Wy zodaenige wyshoofden en Tooneel-haeters verzenden, om in die nuttige Werken, haere dwaesheit, als in eene spiegel, te beschouwen.

De Liefhebbers der Toneel Poëzy en Dichtkunde hebben Wy, aengaende dit Kluchtspel, te Berechten: dat Ons zeeker geestige schrift van den Heere Scarron, *de eerste aenleiding, tot het opstellen dezer Klucht verschaft heeft, en hun alleen te verzoeken, om het, gebrek, in dit Ons werkje voorkoomende, gunstigh over het hoofd te zien: terwyl Wy van hun, die zoo wel met eene opregte toegenegenheit, als ryp oordeel, Ons de feilen en misslagen tegens de Tael-Dicht-en Toneel-wetten begaen, aenwyzen, het altoos in dank zullen afneemen, en zulx Ons ter verdere aenmoediging en leering zal verstrekken.*

Doch dit verwagten Wy geenzints van de zulke wier roem en glori daer alken in bestaet, om eens anders werkte berispen; de meeste dier waenwyze Bedillers zullen, in 't gemeen, zich wel waghten om hunne eigene of

gekogte en geroofde werken aen den dagh te brengen, op dat zy, die een ander geduurig bespotten, niet opentlyk tot eens yders schimp ten toon mogten gesteld worden; met wat meer veiligheit en minder gevaer kunnen zy, van achter hunne schuilhoeken, jonge Dichters bespieden, die zelden zulke op hen loerende Gieren en Grypvogels onslippen kunnen.

Hierom zullen Wy, alzulke waenwyze vitters, ons geenzints bekreunen; maer met onze Dichtoëffeningen voortvaeren, en eerlang MARGARETA VAN BEIEREN, Gravinne van Hollandt, *Treurspel*, EDIPUS, *Treurspel*, DE GEWAENDE STOMMEN, *Blyspel* HET LEVENDIGH ORGEL, *Kluchtspel*, HET BELACHCHELYK CONCERT, *Kluchtspel, en andere Werkjes aen het licht geven*.

Vertooners.

LUDEWYK,	
KONSTANT, *Vader*	*van* Leander.
FILIPPYN, *Kneght*	*van* Leander.
LEANDER, *Minnaer*	*van* Isabelle
ARNOLDUS, *Broeder van Konstant* en *Minnaar*.	*van* Isabelle
ISABELLE, *Doghter*	*van* Ludewyk.
JOOST, *Huiskneght*	*van* Ludewyk.
KATRYN, *Meid*	*van* Ludewyk.

ZWYGENDE.
JASJE, *Een kleine jongen*.

Het Tooneelverbeeld het Huis en de Buurt van Ludewyk in 's Gravenhage.

De geschiedenis van het kluchtspel begint in den avond en eindight in dien tydt waer in het vertoond kan werden.

De belachchelyke minnaer; of de devote serenade.
Kluchtspel.

Eerste tooneel.

FILIPPYN.
Nou slâ de droes in al het vryen,
't Is langer voor geen Kneght te lyen;
'k Loop als een postpaerd heên en weêr.
Laet zien, hier loof ik dat Myn heer
Zyn Isabel' steets gaet bezoeken.
Hoe! hier is niemant! 'k zou schier vloeken,
De Droely slae hy mag zyn' brief
Wel zelf bestellen aen zyn Lief.
Katryn! wie henker heeft zyn leven!
Katryn! zel jy geen antwoord geven?
Wat of ik nu het raetzaemst doe?
'k Roep haer nogh eens. Katryn! maer hoe ...
Wat pikken of Konstant koomt maeken
By Ludewyk? zacht, eer we raeken
In hun visier, is 't best dat wy
Ons wat verschuilen aen een zy,
Op dat we eens fyntjes alles hooren
Wat moogelyk de rust kan stooren
Van Heer Leander; 'k zal misschien,

Hier niet veel goedts voor hem bespiên.

Tweede tooneel.

LUDEWYK, KONSTANT, FILIPPYN ter zyden.

LUDEVYK, *tegens* KONSTANT.
Myn heer, terwyl de zaek nu klaer is,
Ontbreekt 'er niets dan een' Notaris
Die ons 't kontract zal schryven

KONSTANT.
Goet;
Maer wyl ik nogh van avond moet
Op zeekre Comparitie koomen,
Gelyk gy even hebt vernoomen,
Zal ik wat haesten, om my van
't Gezelschap aftescheiden; dan
Zal ik u, tot quartier voor achten,
Aen 't huis van buurman Penlik waghten,
Dat is een hupsch en eerlyk man,
Daer ik my meer als eenmaal van
Bedient heb.

LUDEWYK.
't Is een goedt Notaris,
Die als een witte raef zoo raer is.
Terwyl 'er thans omelbre zyn,
Die, met hun nieuwerwets latyn,
Wat quid pro quo van woorden venten,
In onverstaenbre Testamenten,
En duistere Actens, die zoo min
Van slot voorzien zyn, als van zin.
Maer 't is die maets niet aentewryven,
Die zelf niet weeten wat zy schryven,
En pas der woorden klank verstaen.
Doch 't word reets tyd van heên te gaen.

'k Zal u flus by Heer Penlik vinden;
Daer praeten wy, als goede Vrinden,
Terwyl hy de Acte minuteert

KONSTANT.
Ik hou my door uw gunst verëerd,
En zal myn' Zoon het wedervaren,
Van deezen avond nogh verklaren.
Wie weet hoe groot zyn vreugd zal zyn.

Derde tooneel.

LUDEWYK, FILIPPYN ter zyden.

LUDEWYK.
Myn Zuster, hoop ik, met Katryn
En Joost, die zullen naeu toeletten,
Dat niemant hier een' voet zal zetten,
Zoo lang ik uit ben met Konstant
'k Heb Joost belast wat by der hand
Te blyven en sneeg optepassen,
Op dat haer niemant koom verrassen;
En dat hy let op Isabel.

Vierde tooneel.

FILIPPYN, *alleen*.
Ja draei maer of, het gae jou wel.
Laet al jou volk vry schiltwaght houwen,
Wy zullen je aen dat oor wel klouwen.
Sta vry Arnoldus 't Huwlyk toe;
Maer ouwe Paei! je weet niet hoe
Flippyn een stok in 't wiel kan draeien,
Zyn haen moet altydt Koning kraeien
By donkren naght en lichten dagh.
Doch laet ik zien dat ik myn slagh
Eens waer kan neemen, in 't bestellen
Van deezen brief.

Vyfde tooneel.

JOOST, van het Balcon ziende, FILIPPYN.

JOOST.
Wat Satans bellen
Is dat? wie benje? spreek.

FILIPPYN.
Ik ben ...
Doe op ... goed vriend.

JOOST.
Je liegt. ik ken
Geen goeje vrienden, die ik nimmer
Gezien heb; 'k loof je zult nogh slimmer
Beginnen. Na 'k jou wel bezie,
Zoo hebje een mislyk fiesnomie,
Waer uit men niet veel goedts kan leezen.

FILIPPYN.
Wat raekt het jou, Vent, hoe my 't weezen
Gesteld is? 'k zegh nogh eens doe op.
Het schynt als of jy met de kop
Gekwelt bent.

JOOST.
Zaght. wie moet je spreeken?

FILIPPYN.
Jou blinden Argus.

JOOST.
Laet dat steeken;
En wil je niet: wel nou je staet
Daer wel als jy alleenig praet.

Zesde tooneel.

FILIPPYN, *alleen*.
Hy 's ongelukkig die met gekken
Gescheept is! laet ik maer vertrekken,

'k Ben even wys, na lang te staen
Op sinternel perdu: wy slaen
Den aftoght dan met stillen trommel;
Reghtsom na huis toe och! de Drommel
Schiet hier de Papegaei.

Zevende tooneel.

LEANDER, FILIPPYN.

Blyf staen.
Waer meent mejonker heên te gaen?
Heb ik u niet de waght bevoolen?

FILIPPYN.

Dat 's waer. maer 'k raekte haest aen 't doolen
Van spyt....

LEANDER.

Hoe zal ik dat verstaen?
Wat oirzaek deed u heenen gaen?

FILIPPYN.

Gedult. 'k zal u myn wedervaeren,
Van stuk tot beetje, eens gaen verklaeren.
't Zints dat ik dan op sinternel,
Ter eer van Juflrou Isabel',
Gestaen heb, moetje primo weeten,
Dat my die post van angst deed zweeten,
Schoon 't reedlyk kout was, en waer voor,
Let wel, ik dan, Secundo, door
Myn keel liet eenge drupjes glyen
Van iets, dat ik wel durf belyen
Zoo goet te zyn als drinkbaer gout;
Nu, tertio, 'k stont, al zoo stout
Als d'Ojevaer in 't Haegsche waepen:
Dat is, op dat ik niet zou slaepen,
Nu op het een, dan 't ander been;
En quarto....

LEANDER.
Zoo je met die, reên
Niet ophoud, wil ik quinto zweeren
Dat ik je zoo zal bastoneeren,
Dat jou dat drinkbaer gout, zeer wel
Te pas zal koomen, om het vel
Ter deege aen allen kantt' te stryken,
Wanneer gy na geen mensch zult lyken
'k Zal jou genever balgh eens...

FILIPPYN.
Maer
Je leit me van 't propoost. Dat 's raer.
Nou is den draet van dees'histori
Geheel en al uit myn memorie
Wat raed? aleer ik dien herstel
Is tyd van doen, myn heer.

LEANDER.
Ja wel!
Ik zweer...

FILIPPYN.
Ik bid je laet dat steeken;
En voor dat ik een woord zal spreeken;
Beding ik, dat je my niet stoort
Als even.

LEANDER.
Seldrement! spreek voort.
Ik raê u vriendelyk uw reden
Wat kort ..

FILIPPYN.
Je weet dan 't geen wy deden
Zoo voor de kou, als anders, toen ...

LEANDER.
Wel nu?

FILIPPYN.
Wat was'er ook te doen?

LEANDER.
O Schêlm ..

FILIPPYN.
Ja... 'k weet. ei! wil eens hooren!
Ik zagh iets aerdighs, 't geen jou de ooren
Niet weinig kittlen zal. heb maer
Gedult. 'k wierd endlyk dan gewaer
Heer Ludewyk, met nog een zeeker
Sinjeur, jou Vader, ik ontweek'er,
Uit specie van voorzightigheit,
En hoorde wat daer wierd gezeit.
Men had, na lang te delibreeren,
Verstaen, om t'zaem, te Kontracteeren,
Dat gy verkrygen zout die geen
Om wie gy hebt veel smert geleen,
En die 'k dit briefje toe moest steeken;
Maer als ik Joost meende aen te spreeken
Toen was het mis: die vlegel kreet
My voor wat lelyks uit, en 't speet
My, dat ik door een' gek der gekken,
Door zoo'n schavuit! my liet betrekken:
Die schoft, verklikker, kakelaer!
Kryg ik hem in myn kluiven ... maer
Met al dit praeten zou 'k vergeeten
Te zeggen, dat gy dient te weeten
Wat of jy zult beginnen.

LEANDER.
Ach!
Het goê geluk geev' dat ik magh
Een end van myn begeerte erlangen.

FILIPPYN.
Met wenschen zul je niets ontfangen.
Jou liefste, Heer, zal, dat je 't weet,
Jou arbeit kosten en veel zweet,
Eer jy haer krygt. hoe zul je 't maken
Om by haer eens in huis te raeken?
Want Joost ...

LEANDER.
Die slaght een kraekent rat
't Geen schielyk rolt, wanneer men dat
Braef smeert. geloof vry al myn vreezen
Is, dat heer Ludewyk zal wezen
Bekoord, door al' de schatten van
Myn' Oom Arnoldus.

FILIPPYN.
Wel hoe kan
Hy 't spel togh winnen? 't moest my missen
Maer anders Heertje, ik durf wel gissen
Al heeft hy troef, hy raekt nogh beest,
Of 'k ben noit kneght van eer geweest.

LEANDER.
Hoe dat?

FILIPPYN.
Wel, 'k weet niet of jou Vader
Niet meer als vliegen vangt, 'k wou nader
Het naetje van die kous wel zien,
Daer hy en Ludewyk, misschien,
Meer denken als zy zelf wel zeggen.
Wie weet wat of ze al overleggen.
Die laetste woorden, o myn heer
Zoo jy die wist!

LEANDER.
Begin je al weêr
Te talmen? laet my die eens hooren.

FLIPPYN.
Ik vrees jy zult my weêr verstooren.
Valt liever in ...

LEANDER.
Wanneer zult gy
Uw vuile praet en zotterny
Eens staeken? zegh wat zyn 't voor reden
Die Ludewyk en Vader heden
Verhandelt hebben?

FILIPPYN.
Hoor, myn heer,
Geloof my zeker, op myn eer,
Uw Vader zei: myn wedervaeren
Zal ik Leander strax verklaeren.
Wie weet hoe groot zyn vreugd zal zyn!

LEANDER.
Myn Vader! is het waer Flippyn?
'k Heb hem, 't is waer, getoont wat liefde
My 't hart voor Isabel' doorgriefde;
Maer toen drong hy my driftig aen
Dat ik van 't vryen af zou staen!
Heer Ludewyk ziet meer na schatten,
Als deugden, die een hert bevatten
Hy acht geen out en eêl geslacht.
Het geld word by hem 't hoogst geächt;
Wie dat bezit kan 't al verkrygen,
En spreekt daer gy, myn Zoon, moet zwygen:
Dus was zyn tael. Waerom ik dat
Niet kan begrypen; hoe ik 't vat
Of niet. Gy zult my eêr zien sterven
Eer ik myne Isabel' zal derven.

FILIPPYN.
'k Moest in jou plaats zyn! By me keel,
'k Zagh waer die hark zat in de steel.
Ik zou den Ouden fraei bedotten.
Maer zacht! hoe drommel zal 't hier hotten
ô Sinte Antonio, patroon
Der Varkens! Heertje dat komt schoon!
Is 't ook geen scheemringh van myne oogen,
Daer is ... neen 'k heb my niet bedroogen,
Daer is zy, die gy geerne ziet,
Met de oirzaek van myn groot verdriet,
Juffrou Katryna, die my griefde,
Met zulk eene ellementse liefde,
Dat ik myn hart...

LEANDER.
Zwyg stil, dat wy
Haer eens beluistren van naby.

Achste tooneel.

KATRYN, ISABELLE. LEANDER en FILIPPYN ter zyden.

KATRYN.
Neen, 't scheelt hem daer niet. Al dat kyven
Stilt heer Leander ras met schyven.
Joost albeschik, waerdeerd het gout.
Maer Juffrou, zoo je my vertrout,
Ik zou je raên dat ook te wagen!
Zoo ziet ge een end van al uw plagen.

ISABELLE.
Dat's 't minste daer ik my aen stoor,
Quam my geen grooten leet te voor,
Dat my het hert zal overstelpen.

KATRYN.
Ik wenschte dat ik u kon helpen.
Maar Joost ...

ISABELLE.
Helaes! wat doet
De dwang der Ouders togh voor goet?
Dat toont zoo meenig droevig voorbeeld:
Nadien men hedendaegs niet oordeelt,
Dat de overeenkomst van 't gemoet
Verr' overtreft het grootste goet.
Wat my betreft, Katryn, 'k wil hoopen
Dat Vader ...

KATRYN.
't zal nogh beter loopen,
Als gy wel denkt; uw Vader scheen,
Dees' ochtent anders als voorheên',

Ik schep weêr moet. Het schynt te lyken,
Of hy van 't opzet af wil wyken
Om u aen Heer Arnoldus ...

ISABELLE.
Praet
My niet van een' dien 'k doodtlyk haet.

FILIPPYN.
'Dat lykt een lutje na de waerheit.
Wat zeg je! daer de zaek zoo klaer' leit?

JOOST, *van binnen roepende.*
Katryn, ho! hy! spreek! Hoor je niet?

KATRYN.
Daer schreeuwt hy weêr! dat huisverdriet.
Wie zou op zyn bevel togh letten?
Ik meen geen voet van hier te zetten?

JOOST, *als vooren, roepende.*
Katryn, waer ben je? hy! Katryn!

KATRYN, *roepende.*
Wel vent! wie zal hier meester zyn?
Magh ik geen oogenblik staen praeten;
Of zou ik 't voor een kraejer laeten?

ISABELLE.
Loop ras, en koom togh daetlyk weêr,
'k Zal u hier waghten.

Negende tooneel.

FILIPPYN en LEANDER ter zyden; ISABELLE voor op 't Tooneel wandelende.

FILIPPYN.
Bloet! myn heer,
Dees schoone kans diend niet verkeeken.
Nu kunje uw Isabelle aenspreeken!

LEANDER.
Ga maer na huys, en laet me alleen.

FILIPPYN.
Maer Heer?

LEANDER.
Wat nu?

FILIPPYN
Je weet het geen
My is belooft ...

LEANDER.
Gewis! die zaeken
Beloof ik met u goet te maeken.

FILIPPYN.
Belofte is aedlyk, dat je 't vat,
Zoo ik nu myn Salaris had,
Dan zou men niet meer leggen smaelen,
Dat ik zoo schaers val in 't betaelen.
Dan kon ik by den Ruiter, en
In Kandia myn schuld ...

LEANDER.
Ik ken
Dat volk niet. wat is daer te maeken?

FILIPPYN.
Myn heer daar is het puik der snaeken,
Van myn konsoort; de drank is daer
Goed koop; men speelt 'er met malkaer
Een Klaverjasje of trokudilje:
't Is aenstonts maer: party! Hoe wil je?
Ik ben al klaer! zet by! hoe veel?
Daer speelen baezen, by me keel.
Ook komen daer veel musikanten;
Doch dat zyn meest verlepte quanten:
Die musiceeren dikwils, met
De Fluit, Waldhoorens en Trompet,
Hobois, Fioolen en met Bassen,
Waer uit zy vuur en vlam schier kraffen;
Terwyl de Hospes, voor zyn' drank,
't Gelag betaeld vind, in de klank

Die op de kamer is gebleven

LEANDER.
'k Beken men weet 'er hups te leven!
Daer is een guinje; maer pas op,
Komt gy daer weer gy krygt de schop.

FILIPPYN.
Myn heer, ik zal myn plight betraghten
Dat ik ..

LEANDER.
Doe zoo. en blyft my waghten
Aen huis.

Tiende tooneel.

LEANDER, ISABELLE.

LEANDER.
ô **S**choone Zielvoogdin!
't Is dan beslooten dat gy in
Het kort my gantsch ontrooft zult wezen!

ISABELLE.
't Is waer, 'k heb 's Vaders wil te vrezen.
Maer gy, die van myn hert alleen
't Bezit hebt, even, als ik meen,
Dat gy 't aen my hebt opgedragen,
Hebt nogh geen reden om te klagen:
Te meer daer gy verzekert zyt,
Dat zelf de grootste en zwaerste spyt
My alles aen de hand zou geven,
Om zulk een' dwang te wederstreven.

LEANDER.
Myn Isabelle! ik bid, vergeef
De stoutheit, die myn drift bedreef,
Myn liefde drift, die my deed schromen,
Als of ge my reets waert ontnomen.
Ach! allerwaerdste lief! wat dank

Zal ik u geven, die dus langk
Myn hoop gevoedt hebt, en nogh heden.

ISABELLE.
Was Vader door gesmeek en reden
Nogh te overtuigen! Maer hy is
Te hoofdig, al myn doen is mis.
Uw 's Ooms Arnoldus ryk vermogen,
Blinkt hem te kostlyk in zyne oogen.
Myn Moei, die al dit werk beschikt,
Geeft ons .. maer och wy zyn verklikt.

Elfde tooneel.

JOOST, ISABELLE, LEANDER.

JOOST.
'**Z**oo, zoo, eizie! de voordeur open!
Wie drommel is hier uitgesloopen?
Ich habs gemircht. ha Isabel
Heeft maertsche kuuren. 't gaet hier wel!
Al denk jy, Joost is maer een suffer,
Ik zal jou wel betrekken, Juffer,
Zoek jy die kooten? nou dat zal
Wel gaen; maer 'k vrees voor ongeval.
Ga voort maer; 'k zal jou reên niet storen,
Maer eerst in 't perspectief eens hooren
't Geheim dier malle vryery.
Wel, wel! jy lui weet van ter zy,
Malkaer al vriendlyk toe te loeren.
Ei zie! hoe zy heur snaeters roeren!
Als die geliefjes by elkaer
In petto zyn! dat laet ik daer.'

ISABELLE, ***tegens*** **LEANDER.**
Vaer wel. ik zal u nader spreken.

JOOST, ***tegens*** **ISABELLE.**
Die kaert, Juffrou, is nu verkeeken.

Jou Vaeder zal ecn schotje voor
Die mening schieten, na ik hoor.

LEANDER.
Wel magh ik haer niet onderhouwen
Van ...

JOOST.
Neen, jy zult ze nimmer trouwen.
Ik ben heur Voogd wanneer ...

LEANDER.
Ei Joost!
Ei laet my togh ...

JOOST.
Ga ongetroost
Van hier. Vertrek met al jou rabblen.
Jy zult toch aen die kaes niet knabblen
'k Heb nou geen tydt, om met jou meer
Te praeten, 'k ben jou dienaer Heer.
Kom Isabel, voort aen 't borduuren;
Jou Vryer komt ten negen uuren:
Dat is een ander haentje als ...

ISABELLE.
'Ach!
Leander, wat ik bidden magh,
Verschoon om my dees vuile stukken.'

JOOST.
Kom, kom, wat zyn dat weêr voor nukken?
Vertrek in huis.

LEANDER.
Vaer wel, Vaer wel.
Blyf my getrou, schoone Isabel'.

Twaelfde tooneel.

LEANDER, *alleen*.
Ik zal dien onbeschoften leeren
Myn lief te dwingen, wil ik zweeren!

Ik zal dien rekel .. maer wat baet
My dit, in dees' bedroefden staet?
'k Herdenk vast wat Flippyn my melde
En Isabelle aan my vertelde,
't Is tegenstrydig met elkaer.
Ach Isabel! was 't eerste eens waer!
Dan hoopte ik nogh het luk te ontmoeten,
Dat al ons lyden zou verzoeten.
Dan wierd myn trouwe min bekroont,
En met uw wedermin beloont.
Welaen, 'k ga noghmael na uw' Vader
En spreek hem aen. Wien hebt gy nader?
O Neen. 'k vervoeg my by zyn' kneght,
Door geld word alle ding besleght,
Hy kan my tot een' voorspraek strekken
En voor uws Vaders haet bedekken.
Zoo werd door d'eene of d'andre lift,
Arnoldus, die 't bedrogh niet gist,
Door kracht van 't gout wel ras bedrogen
En 't een of 't ander voor gelogen;
Dien ouden grysaert, nogh zoo mal,
Vang ik belachlyk in een val.
Zoo kan de zotte drift hem leeren
Dat hy by u niet moet verkeeren.

Dertiende tooneel.

KATRYN, LEANDER.

KATRYN.
Hoe Heer Leander! Dus alleen!
Waer is myn Juffrou?

LEANDER.
Ze is zoo heén
Gegaen, door dien ons Joost verstoorde,
Die nortsche rekel! of hy hoorde

Het geen wy spraken, weet ik niet;
Maar 't spyt my dus te zyn bespiet,
En nogh veel meer, dat hy 't zal klappen
Aan Ludewyk.

KATRYN.
ô! al zyn snappen
Is niets, 'k weet al zoo wel als hy
Te praten, en hy zal voor my,
Ondanks zich zelf, nogh moeten liegen.

LEANDER.
Wat heet dat anders als bedriegen?

KATRYN.
Wanneer 't de noodt verëischt, dan is 't
By my genoemt een goeje list.
Maer apropos eens van die zaeken
Gesproken: 'k wou je graeg zien raken
Aen onze Juffer; 'k weet wat luk
Ik kreeg.

LEANDER.
Wel wat?

KATRYN.
Een bruilofstuk!
Om trots de beste iets weg te schenken,
Zou jy jou roem niet willen krenken.
Trof jy wat meerder voorspoet by
Jou hedendaegsche vryery,
En dat je in 't end' het veld behoude,
Terwyl jou oom zyne ooren kloude,
Die hier geächt is, al zoo pluis,
Gelyk een zogh in 't Jooden huis
Of ... maar wie duiker zou 't ook droomen,
Daer lykt hy zelf wel aen te koomen!
Wanneer men van den drommel praet,
Is hy 'er dighte by.

Veertiende tooneel.

ARNOLDUS, in belachelyke kleeding, KATRYN en LEANDER ter zyden.

ARNOLDUS.
DAt gaet
Zoo na myne Isabel' wier oogen,
My troffen door haer groot vermogen.
O Min! o Min! die my ontrooft
Myn rust, waer door ik in myn hooft
De grootste pyn gevoel: Wat plagen
Moet ook een Minnaer al verdragen!
O Min! die uwen wegh inslaet
Is blind en ziet niet waer hy gaet.

Hy loopt Katryn tegens 't lyf aen.

KATRYN.
Dat dunkt my zeker. Zaght! waer heenen?
Je loopt een' mensch schier by de beenen
Van onder 't lyf. Arnoldus, hoe
Zoo driftigh na de Vryster toe?

ARNOLDUS.
Ha meisje ik zagh u niet! Hoe gaet het
Met jou gezontheit? zegh, hoe staet het
Met Isabelle, myn Matres?
Ik heb haer in geen' dagh of zes
Gezien. Waer is ze, in huis? Wat maekt ze,
Of doet ze? slaept die schoone of waekt ze?
Spreek! heeft zy ook belet? En is
Zy nogh gezont?

KATRYN.
Hou op, ik gis

Geen end te zien van all' uw' vragen.
Voor eerst: die gy in geen zes dagen
Gezien hebt, is in huis; maer wat
Ze maekt of doet, hoe weet ik dat?
En of ze slaept of waekt, veel minder.
Nogh dat ze heeft belet of hinder;
Dan dat Mejuffrou Isabell'
Gezont en fris is, weet ik wel.

ARNOLDUS.
Katryn, myn bloet kruipt daer 't niet gaen kan!
En wyl ik hier niet langer staen kan,
Laet ik myn schoone zon ...

KATRYN.
Maer hoor,
De haestigheit dient nergens voor.

ARNOLDUS.
'k Mis myn gedult. Ik wil niet wagten.

KATRYN.
Blyf staen, myn Heer, of je in gedachten
Nogh iets mogt komen, dat ...

ARNOLDUS.
Wel hoe
Katryn, waer dieut dit talmen toe?
Maer zaght, zou 't light hier aen ook scheelen?
Zie daer. 'k dien jou iets mê te deelen.
Een vryer moet geen hontsfot zyn.

LEANDER.
‘Wel nu, dat 's wel bedacht en fyn.
Dat oude paeitje komt my leeren,
Hoe ik met meiden moet verkeeren.’

KATRYN.
'k Bedank jou Heer. Gantsch bloet! vyfgroot!
't Is zeker al te mild.

ARNOLDUS.
Malloot,
Tast toe! neem aen.

KATRYN.
Ha! 'k vat de reden
Waerom gy wilt dees som besteden,
Ei, blyf hier maer een weinig staen,
Ik zal myn Juffrou roepen gaen.

Vyftiende tooneel.

ARNOLDUS, LEANDER.

ARNOLDUS.
'**H**oe! Neef Leander hier te vinden,
Dat daght ik niet! 't is of de vrinden
Elkander ruiken.' Zoo. 't komt goet
Dat ik u onverwaght ontmoet.
Gy kunt my hier geselschap houwen
En myne aenstaende Bruid beschouwen,
Met aendaght, eerbied en ontzagh,
Gelyk een Juffer als een vlagh;

Hy zinght.

Wyze: Daer was een Meisje jong van jaren.

Hoe langk zal ik, met groot douleuren,
Om u, Prinses jolyt, gaen treuren,
Daer gy myn Liefde ziet, konflant?
Oorlof schoon lief, laet my niet kwynen
In al myn amoureufe pynen,
Waer van ik, puur, tot asch verbrand.

Wat dunkje, is dit van ow behagen?
Nu hoor 't vervolgh. halt! 'k moet jou vragen,
Hoe staet myn pruik?

LEANDER.
Een weinig scheef.
Nu staet ze wel.

ARNOLDUS.
Zoo, help me Neef.
Dat lietjeheb ik zelf verzonnen.
ô ik geef 't aen geen Poëet gewonnen!
'k Heb aen uw' kneght belast, om hier
Hen Serenade, tot plysier,
Te brengen, die 'k myn lief wil geven.
Zie Neef, dat is reght hoflyk leven!
Wat dunkt u, als ik een schalmei
En rommelpot ...

LEANDER.
'k Begryp u. ei!
Gy wilt uw Minnares verrassen;
Maer Oom, zou zulk Musiek wel passen?
Wie hoorde oit van een rommelpot
Met een schalmei!

ARNOLDUS.
Jy bent een zot.
'k Doe dit ter eere van myn Vryster,
En 't kost me een kroon. 't is al te byster
Van jou geöordeelt! wat je al praet!
Je weet nogh niet wat deftigh staet.

Zestiende tooneel.

ISABELLE en KATRYN, op het Balcon, ARNOLDUS en LEANDER op het Tooneel.

ISABELLE, *tegens Katryn*.
Maer Vader moght eens schielyk koomen.

KATRYN.
Pas op myn sein. Waer toe dit schroomen.

ISABELLE.
Of Joost?

KATRYN.
Die's aghter uitgegaen.
Ik ga zoo langh op Schildwaght staen.

Zeventiende tooneel.

ARNOLDUS en LEANDER op 't Toneel. ISABELLE op 't Balcon.

ARNOLDUS, *tegens Leander*.
Daer is zy Neef, Nu kuntge aenschouwen
Het pronkjuweel van alle vrouwen,
Door welkers glansch, die heerlyk is,
Men ras betovert word, dat's wis!
Treê nader Neef, hier ziet gy schynen
Die onheilstar, die my veel pynen
Veröorzaekt heeft. Schoone Isabel!
Hier breng ik u myn' Neef, is 't wel
Gedaen? Magh hy zyn' dienst opdragen
Aen uw persoon? dit moet ik vragen
Voor hem; want hy is wat beschaemt.
En weet nogh niet wat hem betaemd
Als hy by Juffers zal verkeeren:
Geen wonder! wyl het zwaer studeeren,
Dat hy staeg doet, hem maeld in 't hoofd
En maekt hem al te veel verdooft.
Kyk hoe hy staet en zwygt! wat hinder
Belet u 't spreeken?

LEANDER.
'k Denk niet minder.

ARNOLDUS.
Ja wat gy denkt dat weet ik niet
Maer laet u hooren, spreek en ziet
Of gy dees' juffer kunt waerdeeren
Na haere schoonheit. 'k Moet u leeren
Wat u te doen en laeten staet,
Wanneer ge ook eens uit vryen gaet

LEANDER.
Die wegh zal zich van zelf wel wyzen.

Maer wat betreft de geen te prysen,
Na waerde, voor wier deugd ik draag
Een zeer hooge achtingh, dat 's een vraeg
Die ik beäntwoord, zonder letzel:
Natuurlyk schoon hoeft gcen blanketzel
Nogh roem.

ARNOLDUS.
Wel, wel, dat's al niet quat
Beäntwoord! Als 't zoo vorder gaet
Met jou, dan zal 't 'er wat na lyken.
Al zyt gy jong, en koomt pas kyken,
Zoo was dat antwoord daer niet slegt.
De jongste Schepen wees hier 't reght
Byzonder wel, niet waer Mejuffer?

ISABELLE.
't Is zoo Gy hield hem voor een' suffer;
Integendeel, zoo dunkt my dit:
Dat hy verstant en geeft bezit.
Light vryd myn Heer een zeekre schoonheit?

LEANDER.
Me Juffrou, ja. in welk ten toon leit
Uw hemelsch beeld! in uw gezight
Beschou ik dat aenminnigh licht.

ARNOLDUS.
Ik hoor veel nieus! hy praet van vryen!
Ja wel! nu zie ik dat de tyen
Verandren, als men word gewaer
Dat jongens, naeulyx twintigh jaer,
Meê als de Mans ...

LEANDER.
Hoe Oom! wat reden
Hebt gy, om over my te onvreden
Te zyn, zoo ik u heb verstoort
Ik bid u om ...

ISABELLE.
Ei spreek togh voort.

ARNOLDUS.
Wat Isabelle kan vermaeken,
Behaegt my ook, vaer met uw zaeken
Dan voort, terwyl, ons zulx verheugd.
Doe ons, op haer verzoek, die vreugd,
Om klaer en duidlyk uitteleggen,
Het geen je aen uw Matres zoud zeggen.

LEANDER.
O Schoonste als Isabel' ...

ARNOLDUS.
Foei! wat
Gelyknis! welk een tael is dat?

ISABELLE.
Ik bid verstoor hem niet in 't spreeken.

LEANDER.
O Schoonste! die best zyt geleeken
By 't hemelsch beeld van Isabel'!
Gun dat ik u voor oogen stel,
Myn trouwe en zeer stantvaste liefde,
Die my voorlang het hart doorgriefde.
Of schoon een' zot, met al zyn goed,
Voor my, de voorrangh hebben moet,
Laet zulx uwe achtingh niet vermindren,
Voor my: terwyl gy kunt verhindren,
Dat hy op u de minste maght
Verkrygd: 'k zal toonen wat de kraght
Der liefde in my al uit kan werken.
Gy antwoord niets! doch ik kan merken,
Uit uw aenminnelyk gelaet,
Wat heil my nogh te hoopen staet.

ARNOLDUS.
Dat heb ik niet te wel begrepen;
Hy praet al raer! ik wou die knepen
Wel weeten: Dat gelonk ter zy'
En dat gezucht, die vryery
Staet my niet aen.

LEANDER.
Al weêr t'onvreden.
Gy valt my altoos in de reden;
Dat 's slegt. Nu wilt gy myn gedragh
In 't vryen zien, en dan weêr magh
Ik geenzints voortgaen.

Hy wenkt en wyst Isabelle,

ISABELLE, *tegens Leander.*
Goet.

ARNOLDUS.
Weêr wenken!
Wel Isabel' wat moet ik denken?
Foei schaem u Neef!

LEANDER
Is dat het loon
Om dat ik my wellevent toon?

ARNOLDUS, *tegens Isabelle*
Dit antwoord dunkt my goet te wezen!

ISABELLE.
Uw Neef is waerd' te zyn gepresen.

LEANDER, *tegens Isabelle.*
'En Oom is gek, gelyk gy ziet'

ARNOLDUS
't Is waer, Mejuffrou, doch 't verdriet
My hem zoo dikwerf in te toomen.

Achtiende tooneel.

KATRYN en ISABELLE, op het Balcon, LEANDER en ARNOLDUS op het Tooneel.

KATRYN.
Ik heb uw' Vader zoo vernomen;
Hy is verzelt van Ludewyk
Waer uit ik wis dit vonnis stryk:
Dat dit postuur en hooft der gekken
Wel na het Dolhuis magh vertrekken.

ARNOLDUS.
Wat zeght de meid?

KATRYN.
Och niets! myn Heer,
Je stoot jou scheen, doet zy niet zeer?

ARNOLDUS.
Wat zegh je?

KATRYN.
't Is my reets vergeeten;
Maer eer 't jou lief is zult jy 't weeten.

ARNOLDUS.
Karonje!

KATRYN.
Dat 's de Dochter van
Jou moêr. Adie myn lieve Man.

ISABELLE, ***tegens Leander.***
Vaer wel, Myn heer! ik durf nogh hopen
Dat alles zal ten beste aftopen.

Negentiende tooneel.

ARNOLDUS, LEANDER.

ARNOLDUS.
Hoe! waer is myn schoone Isabel?
Die zoete feex! zy bruit my wel;
z'Is my gelyk een wint ontvlogen!
Hoe heeft Katryn my daer bedrogen!
O 't is een feex, die looze meid!
Maer zaght. uw kneght brengt geen bescheid.
Hy zou ten negen uuren koomen
En ik heb hem nogh niet vernomen,
Ik gâ eens zien waer of hy is.

LEANDER.
In de eene of d'andere kroegh gewis,
Daer zal hy zeeker zitten drinken.

ARNOLDUS.
Ho! ho! dat paerd moest hier niet hinken,
Wou hy myn geld verzuipen? neen
'k Zal hem wel vinden, zoo ik meen.
Verwagt my hier.

LEANDER.
Het zal geschieden.

Twintighste tooneel.

LEANDER, *alleen*.
't **G**eluk schynt my nogh niet te ontvlieden,
Daer hy, gelyk een groote gek,
Zich zelven speelt de slimste trek,
Met my by Isabel' te leiden
En hier zyn volkje te bescheiden.
Ik wil nogh hopen dat myn kneght,
Die op 't bedrogh is afgereght,
Hem in zyn meningh zal bedotten.

Een-en-twintighste tooneel.

KATRYN, LEANDER.

KATRYN.
Ei zie! waer is het hoofd der zotten?
Staet heer Leander hier alleen?

LEANDER.
Myn Oom gaet daer zoo daetlyk heên,
Om Filippyn, myn' kneght, te zoeken:
Die hem, na ik vertrou, zal doeken.
Hy wou...

KATRYN.
Ei wat je zeght! indien
Ik u iets zei', gy zout misschien
Niet weinig staen versteld, van zaken
Die krinkels in de kabels maken.

De dingen van de waereld gaen
Zoo wonderlyk, net af en aen,
Als d'ebbe en vloet.

LEANDER.
Maer doe my weeten
Wat of het is.

KATRYN.
O! 't zyn secreeten,
Die jy zoo gaeu niet weeten meugt;
Je viel in katzwym van de vreugd.

LEANDER.
O Hemel! wat of dit zal wezen?

KATRYN.
Ja râ eens. kost jy dat nu lezen
Uit myn gezigt.

LEANDER.
Ach hou my toch
Niet in die ongerustheit.

KATRYN.
Och!
Och! och! ik moet nou met je schreien;
Maer wil u vry tot vreugd bereien,
't Komt nou niet meer op klachten aen,
Die zaken zyn lang afgedaen.
't Is nou niet meer, o ramp! o goden!
O spyt! ik sterf wel duizent dooden!
Katryn, och help my uit den druk,
Ik stel in u al myn geluk.

LEANDER.
Magh myn verzoek by u iets gelden.
Zoo ...

KATRYN.
Hoor uw Vader zal 't u melden:
Die thans tot onzent is, Indien
Gy hem en Isabel' wilt zien,
Behoeft gy maer in huis te treden.

LEANDER.
Wat ben ik u verplicht!

KATRYN.
Die reden
Die stighten niet. Loop jy maer in
En praet daer binnen van jou min.
Men zal jou heel beleeft ontfangen.
Daer is Flippyn, of 'k laet my hangen,
De droes wie zou hem in dien staet
Ontdek ken kunnen?

Twee-en-twintighste tooneel.

FILIPPYN, als een Musikant gekleed, hebbende een plaister op 't een oog; en een rommelpot onder den arm. KATRYN, JASJE, met een Schalmei.

FILIPPYN.
Wel, meisje maet!
Het mag my endlyk dan gebeuren,
Na lang verlangen, kwynen, treuren
En overkropping van 't gemoet.
Dat ik je zie!

Hy ligt ondertusschen de plaister af.

KATRYN.
Wel armen bloed!
'k Heb zulk een deernis met je lyen,
Dat ik jou, byna, zelf zou vryen,
Te meer, om zulk een' opschik; maer
Is dat jou beste kleet! myn vaer,
Waer toe 't dan door den dagh gedragen?

FILIPPYN.
Om dat my dit zoo kan behagen,
En ik daer door twee gulden win.
Arnoldus sprak my van zyn min,
Die hy bezat voor Isabelle,
Hy wou haar aan 't oor wat lelle
Met katte zang; maer, dat je 't vat,
't Moest niet veel kosten en aen dat
Musyk wou hy niet veel spendeeren.
Ik stak my strax in deeze kleeren
En nam dit knaapje by der hand,
't Geen, trots de beste Muzikant
Van 't booterhuis, den alt zal speelen;
De diskant zal Arnoldus quelen
En ik zal, op dit posetief,
De bas continuo, maer lief
Doen hooren.

KATRYN.
't Is al fraei verzonnen.

FILIPPYN.
Ik heb dees list om u begonnen
En om uw Juffrouw, wist jy 't leet,
Dat my gequelt heeft, 'k wed jy kreet
En huilde trots een blykers buldogh.

KATRYN.
't Was hart, zoo ik jou, armen sul, nogh
Liet onbeklaegt

FILIPPYN.
Dat 's vroom
Gesprooken.

KATRYN.
Hoor ik denk en droom
Niet anders als ...

FILIPPYN.
Van my, zoo 't waer is.

KATRYN.
En wensch maer dat het huwlyk klaer is.

FILIPPYN.
Ik zweer je dat ik myn verstand,
Door vreugd verlies. kom geef blaeu band,
Of eek! ik zal in katzwyn raeken.

KATRYN.
Ei waght een beetje met die zaeken.
Maer waer van denk jy dat ik praet?

FILIPPYN.
Dat myn geluk op 't hoogsten staet
Waer van zou jy togh anders spreken?

KATRYN.
Dat luk sal hals en beenen breeken
En tuimlen ras van boven nêer.
Ik meen alleenig als uw Heer
Met Isabelle eens komt te trouwen ...

FILIPPYN.
ô Spyt! dat zal u haest berouwen.

KATRYN.
Blyf staen. wat 's dit, hoe word je quaet?
't Is lachery al dat ik praet.
Wy blyven immers by 't voorgaende

FILIPPYN.
Wel nou ik hou myn woord ook staende;
Maer jaeg, door diergelyk bedryf,
My weêr geen doodtschrik op het lyf.
Daer komt Arnoldus. loop na binnen,
Nou zal het schoon Muzyk beginnen

Hy legt de plaister op 't oog.

Drie–en-twintighste tooneel.

FILIPPYN, ARNOLDUS, JASJE.

FILIPPYN, *ras spreekende.*
MYn eer, ben ikik wel onderregt,
Zoo zai mai strax au braoyen kneght,

Dat ikik ier, voor dit uis, most wezen,
Om een skoon maisken te belezen,
Door main Muzyk zeer exelent.
Iet gai Harnoldus?

ARNOLDUS.
Ja ik vent.
Hoe is de kneght niet mêe gekoomen.

FILIPPYN.
Ikik eb, Sinjeur, van em vernomen:
Dat ai most in de aeskens zyn;
Want ai kaeut graog den brandewyn.

Hy haalt een Flesje uit de zak en drinkt.

Belieft au ook een slok te nemen?

ARNOLDUS
Neen haest je. waer toe dient dat teemen?
Begin maer ras met jou Schalmy
Maer maekt 'er trimmelementen by.

FILIPPYN, zingt de wys eener schoone Exaudiat, terwyl JASJE zeer devoot speelt en ARNOLDUS, hem na neurende, geduurigh hippelt.

FILIPPYN.
Wat dunkt au lien van deze Aubade?

ARNOLDUS.
Ze is deftigh. zulk een Serenade
Moest yder geven Bestemaet
Ik hoor dat gy 't Musyk verstaet.

tegens Jasje.

Kom mantje laet ons eens, met zinnen,
En harmony dit liet beginnen.
't Is fraei. 'k heb 't onlangs zelf gedicht.

FILIPPYN.
Maer eer hoe is de wys?

ARNOLDUS.
Heel light.
Ze is gantsch niet szwaer, als gy zult hooren.

Na dat Arnoldus de wys geneurt heeft, begint by, onder het speelen van Jasje, te zingen; terwyl Filippyn hen beide met zyn Rommelpot accompagneert.

Hoe langk zal ik, met groot douleuren,
Om u, Prinses jolyt, gaen treuren,
Daer gy myn liefde ziet konstant?
Oorlof schoon lief! laet my niet kwynen,
In al myn amoureuse pynen;
Waer van ik puur tot asch verbrand.

Vier–en-twintighste tooneel.

LUDEWYK en KONSTANT, op het Balcon, FILIPPYN, ARNOLDUS en JASJE, onder 't zelve.

LUDEWYK.
Wat volk koomt ons by avond stooren?
'k Heb nu geen duiten. ga voorby.

KONSTANT.
Het zyn geen Beedlaers, loog me vry,
't Zyn menschen die devootlyk zingen.
't Is wis de Vesper.

LUDEWYK.
Wel wat dingen
Zyn dat! men zinght hier, 's avondts laet,
De miserere, op de openstraet?

tegens Konstant.

Ei, gaen wy t'zaem' eens nâ beneden
En zien wie zulk gewelt maekt.

FILIPPYN.
'êden

Wat zy dy beus! et is ...'

ARNOLDUS.
'Zwyg stil.'

Vyf-en-twintighste tooneel.

JOOST, met een Waterpot, op het Balcon, ARNOLDUS, FILIPPYN, en JASJE op het Toneel.

JOOST.
Wat heb je voor met deuze gril,
Zegh jongens? waer toe dient dit razen?
Garr! garr! van ondren! 'k moet de glasen
Eens spoelen, met myn maegden pis.

ARNOLDUS.
Wie duivel of daer bezig is?
'k Moet my tot op het hemt verschoonen.

FILIPPYN *tegens* JOOST.
Kom hier, 'k zal jou wat anders toonen,
Het water loopt my in de broek.
Foei schaem je Arnoldus, foei, 'k vervloek
Jou Serenade! ik ben bedrogen.

ARNOLDUS.
Wel, Fynman, heb jy zoo gelogen?
Flippyn was na de haesjes! he.

FILIPPYN, *zyn plaister van 't oog lichtende*.
Kiek breng em au ier met mai mê.
De Musikant is, met de bokken
Van Faro, heên en weêr, vertrokken.

Zes-en-twintighste en laetste tooneel.

KONSTANT, LUDEWYK, KATRYN, FILIPPYN, LEANDER, ISABELLE, ARNOLDUS, JOOST en JASJE.

KONSTANT.
Wat 's dit te zeggen! hoe, myn broêr,
Zyt gy het, die dit vreemd rumoer,
Zoo laet, by avond, durft beginnen?
Wat's dit? of mist gy thans uw zinnen,
Waerom maekt gy een naer geschrei
En kwaekt, als d'eenden, op 't schalmei?
Een Rommelpot, voegd die uw jaren,
Voor lang verzelt van gryze bairen?
Foei schaem! foei! schaem u zelven vry!
Dat gy begint die zotterny.
Wie moet uw dwaesheit niet verfoejen?

LUDEWYK
Hy zal zigh verder niet bemoeien
Met zulke zaken, als hy hoord
Dat ik 't aen hem gegeven woord
Ontzegh, en râ hem noit te denken,
Dat ik hem Isabel' zal schenken:
Die ik ten Huwlyk aen zyn' Neef,
Uw' braeven zoon Leander, geef.

KATRYN.
't Geen hem verdrietig valt te hooren
Klinkt aen Leander zoet in d'ooren.

FILIPPYN, *tegens Arnoldus*.
ô Bloet! 't Extract van lepelblaên
Zal wis ten duursten prys opslaen.
ô Paei! wat zul je al blaeuwe plekken,
Voor jou twee scheentjes haest ontdekken.

LEANDER.
Met welk een dankbaerheit, myn Heer,
Vergelde ik deeze uw gunst, zoo teer
Aen my betoont?

ISABELLE.
Wy zullen tragten
Dat wy ...

LEANDER.
Myn Oom wy achten
Ons zeer verplicht, om onze schult,
Van u te zien ...

ARNOLDUS.
Heb wat gedult
Dat ik myn rok eerst uit magh wringen
Die loome Joost verstaet zyn dingen
Maer wel!

JOOST.
Wat dunkt jou, Heerschop! ken
Ik niet wel gieten? zie, ik ben
Niet rot.

ARNOLDUS.
Ei hoor eens hier Leander,
'k Vergeef de fout, wyl gy elkander
Zoo teer bemind.

FILIPPYN.
Wel meisje maet,
Zegh, wanneer maekt Flippyn nou staet
Dat hy met jou na kooi zal vliegen?

KATRYN.
Zyt niet beducht dat ik zal liegen!
Daer is, op trou, myn reghter hant:
Wy zullen onze Huwlyxband
Te mai tydt sluiten.

FILIPPYN.
'k Ben te vreden.

LUDEWYK.
Koom laet ons t'zamen binnen treden:
Dat aenstonts de onderlinge twist,
Door ons, te zamen word beslist,
Men moet de glaezen braef doen klinken
En Bruid en Bruîgoms welstand drinken.

ARNOLDUS.
Ik ben te vreên.

LEANDER.
Zaght! eer wy gaan,
Gints komen Masquerades aen,
Die ik van verr' reets heb vernomen.
'k Weet dat zy na een bruiloft komen;
En wyl zy van myn kennis zyn,
Zoo zullen ty, na allen schyn,
Ons hier een dans vermaek verëeren.

FILIPPYN.
Dat Volkje ken ik, aen haer veeren,
Ik zal ze eens wenken, ei zie daer,
Hier is het zootje al by malkaêr.

Hier word een Ballet van Masquerades gedanst, waer na

LEANDER *zinght.*
Dat stantvastigheit, in 't minnen,
In het end doet overwinnen,
is geen waen!
Waere liefde is niet te hindren;
En haar kracht zal noit vermindren;
Een Meêvryer kan niet schaên!
Hoe veel moeite dat hy biet,
't Is vergeefs het helpt hem niet.

ARNOLDUS. *zinght.*
Dat men aen een' vriend zyn vryster
Toevertroud, is al te byster

Sleght gedaen!
't Is de kat het spek bevoolen;
En men word zyn lief ontstoolen,
Wil men met een' makker gaen;
Schoon men hem onnozel hiet!
Nogh verschafthy veel verdriet.

KATRYN *zinght.*
Dat oud mal met jong wil paeren,
Zal hy schaers door schyven klaeren;
Zulk een' haen,
Zal 't noit lukken, om de hennen
Nâ zyn schor gekraei te wennen:
En ik zou hem zeker raên,
Dat hy toch die moeite liet
En slechts na een doodtkist vliet.

JOOST *zinght.*
Dat men my, in 't op te passen
Aen de huisdeur, wil verrassen,
Gaet niet aen!
'k Hou die ongenoode gasten
Op de straat, en laet hen vasten;
Och! hoe schoon veeg ik die baen!
Van den geen' die ons bespiet,
Als ik maar in 't hondert giet

FILIPPYN *zinght.*
Dat ik hier het hek zal sluiten,
Met dien raed: dat vrienden buiten
Moeten staen,
Zoo me een vryster wil bekooren,
Doe ik aen een yder hooren,
Die by tydts nogh acht wil slaen;
Eer hem anders niet geschiet,
Als men in dit Kluchtspel ziet.

Hier word noghmaels gedanst

LUDEWYK.
Ei vrienden laet ons binnen treden;
Ik nodigh u, koom, laet ons heden
Eens helder vrolyk zyn.

FILPPYN.
Sta vast
Myn buikje! ik noodigh jou te gast:
Je bent togh leegh van al jou blazen,
En nat, door 't wassen van de glazen.
'k Zel jou betrekken! hoor je Voogd.

JOOST.
Zwyg stil. Je bent byna gedroogt.
Kom volgh maar mêe den Overwinnaer
Van dien Belachchelyken Minnaer.

EINDE.